

Nieuwsbrief project Futur, maart 2009

Doordat er wat vertraging optrad in mijn werk, hebben we besloten om eerst maar direct op vakantie naar Bali te gaan. We zijn nu net een paar weken terug en zitten vol met ervaringen, nu we met eigen ogen hebben gezien hoe ons en uw project Futur wordt uitgevoerd. Het was een onvergetelijke en ontroerende tijd. Een kleine greep uit onze ervaringen volgt hieronder.

We zijn eerst op familiebezoek geweest bij een aantal van de Futur kinderen. We werden overal allerhartelijkst ontvangen. Nadat uitgelegd werd wie we waren werden we overvloedig bedankt voor onze hulp en menig ouder moest een traan wegpinken, wij ook trouwens. Zo weinig geld als ze hebben, toch werd overal gevraagd wat we wilden drinken of zelfs eten. Putu Ari vertaalde alles voor ons, want Engels spreken ze bijna niet. Ze hebben geen van allen werk, soms alleen tijdelijk werk of ze maken offertjes die ze op de markt verkopen.

Het is een hard en moeilijk leven in “huisjes” die werkelijk niets voorstellen. De drie foto's geven daar een voorbeeld van. Een alleenstaande moeder die we bezochten had alleen een soort verhoogde vlonder (zie foto rechts) met een dakje erboven. Daar leefden, sliepen en aten ze. Overigens staan er altijd wel andere “huisjes” in de buurt, soms van familie. Die burens helpen elkaar ook als het nodig is, als ze dat tenminste kunnen. Hieronder staat een foto van een apart hutje waarin gekookt wordt op hout.

Tijdens deze bezoeken aan de ouders wordt gevraagd wat de kinderen nodig hebben voor school in de komende tijd, of worden de spullen gegeven die voor de kinderen gekocht zijn. Ook wordt gevraagd hoe de kinderen het doen op school en wat de financiële situatie op dat moment is. Dat laatste is een moeilijk onderwerp, omdat je kunt begrijpen dat ze de hulp niet kwijt willen raken zodra ze iets verdienen. Toch moet het op de een of andere manier gecontroleerd worden en dit is de moeilijkste taak in de uitvoering van ons project.

Na de familiebezoeken hebben we ook nog wat scholen bezocht waar de Futur kinderen naar toe gaan. De scholen zijn echter niet te vergelijken met onze scholen; alles is oud en vervallen, de deur is open, zodat andere kinderen steeds naar binnen kijken. De discipline op school doet denken aan de 50-er jaren. Voor schooltijd en na afloop moeten de kinderen allemaal buiten netjes in de rij staan voor ze naar binnen mogen of naar huis gaan. De leraren waren ook erg dankbaar voor ons project en vertellen aan Putu Ari, tijdens haar schoolbezoeken, of de kinderen inderdaad op school komen en wat hun resultaten zijn.

En dan was er nog het feest voor alle kinderen. Het werd georganiseerd op de dag dat ook de dochter van Putu Ari jarig was, een drukte van belang dus. Er waren totaal 100 kinderen, 50 van Futur en de rest voor de verjaardag of gewoon uit de buurt. Made Ariana, de schilder die ook meehelpt met tekenles, had een groot spandoek gemaakt met "Selamat Datang anak anak Futur" (Welkom kinderen van Futur) en alles was versierd. In het huis werden kinderen van Futur opgemaakt en aangekleed door Komang en Made Ariana voor een traditionele Balinese dans, een moderne dans en een toneelstukje.

Buiten, onder het afdakje, werd opgetreden. Het was een prachtig feest, de kinderen hadden hard gestudeerd en deden erg hun best. Er werd gelachen en gezongen, de dansen en het toneelstukje werden met veel ernst (de dans) en veel vrolijkheid (het toneelstukje) opgevoerd, geweldig gewoon! Na afloop kregen ze allemaal nog een bakje eten mee naar huis, wat overigens een gewoonte is op Bali bij alle feesten. Alle kinderen en ouders die meegekomen waren bedankten ons voor de hulp en dit prachtige feest. We zullen dit niet gauw vergeten.

Wij willen iedereen weer hartelijk bedanken voor uw gift. De kinderen in Banyualit zijn u echt dankbaar, dat hebben we nu zelf ervaren.

Fred en Fia Wiegel
Putu Ari Sinartini en Komang Suardaniasih

Bijlage: Uitleg van het schoolsysteem in Indonesië, speciaal voor Bali, en vragen die bij ons leven over de uitvoering van ons en uw project.

Om wat meer duidelijkheid te krijgen op de vraag waarom arme kinderen op Bali geholpen moeten worden om naar school te kunnen gaan en ook om te weten te komen wat de overheid daar zelf aan doet, heb ik wat vragen gesteld aan een Nederlandse lerares die les geeft op een Balinese school. Hieronder volgt haar antwoord:

“Ik kan je vragen alleen in zijn algemeenheid beantwoorden. Subsidie op onderwijs wordt in de regel rechtstreeks aan scholen gegeven, net zoals dat in Nederland gebeurt, en niet aan individuele leerlingen. Staatsonderwijs (basis t/m voortgezet onderwijs) is in principe gratis, juist om ieder kind de kans te geven onderwijs te genieten. In de praktijk komen daar vaak wel kosten bij kijken, zoals voor het uniform, en veel scholen heffen administratiekosten die soms ook hoog op kunnen lopen. Maar tegenwoordig, sinds de autonomie, is het ook wat ingewikkelder dan vroeger om te weten welke regels er worden toegepast. Ieder district maakt zijn eigen regels. Bij mijn weten is het meeste staatsonderwijs in Bali echt gratis, zoals bijvoorbeeld in Negara en in Karangasem. Hier in het zuiden is het onderwijs ook gratis, sommige scholen heffen administratiekosten. Je betaalt daarbij ook een bijdrage voor boeken, maar ben je daar niet toe in staat dan is dat ook geen probleem. Ik weet dus niet zeker hoe dit in Noord-Bali is, maar meestal krijgen die kinderen dan het uniform en schoenen van de school van subsidiegelden. Waarschijnlijk vaak ook tweedehands. De reden waarom kinderen niet of weinig naar school gaan zijn vaak zo complex”.

Om te weten hoe het in het noordelijk district werkt waar wij ons project hebben, heb ik ook wat vragen aan Putu Ari gesteld. Haar antwoorden staan hieronder:

“Als ouders geen geld hebben voor de administratiekosten dan betaalt de school dat niet voor hen en mogen de kinderen niet naar school. De leerboeken worden gedeeltelijk door de school betaald vanuit de administratiekosten of door de bijdrage vanuit de overheid, maar de ouders moeten voor bepaalde boeken weer wel betalen.

Kinderen zonder uniform mogen niet naar school en uniformen worden ook niet door de school betaald.

Naast de kinderen die niet naar school konden en nu wel gaan door ons project, zijn er ook die wel naar school gingen, maar ten koste van de familie. Dat betekende nog meer bezuinigen op eten, kleding, dokter of andere belangrijke zaken, dus nog meer armoede. Dit uitte zich dan in depressiviteit, ziekten en leerproblemen, waardoor ze toch weer thuis bleven. Ook als de school ver weg is, zoals in de bergen, en er geen geld meer over is voor vervoer, moeten sommige kinderen thuis blijven”

We doen dus echt goed werk, maar houden de vinger aan de pols om te kijken of de overheid zelf eindelijk eens gaat inspringen om werkelijk zelf alle kinderen te helpen. Tot die tijd blijft hulp hard nodig.

We hebben ook een vraag aan u als sponsor om met ons mee te denken. U weet dat wij ons houden aan het geven van hulp aan kinderen om naar school te kunnen gaan. Wat wij nu horen is dat sommige van de kinderen naar school gaan, maar thuis te weinig voedsel krijgen met ook nog eens weinig variatie, meestal alleen rijst, wat een tekort aan vitamines oplevert. Hierdoor gaat hun concentratievermogen achteruit en dus hun prestaties op school. Ook zijn ze vaak ziek en kunnen dan niet naar school. Wat wij nu willen doen is de kinderen tijdens de extra bijles wat gevarieerd fruit geven. Ook kunnen we wat fruit meegeven aan die kinderen die dat nodig hebben. Voor ons gevoel zouden wij wel meer willen doen, maar de kosten gaan dan omhoog ten koste van nieuwe kinderen die we naar school willen helpen en dat is de belofte die we aan u hebben gedaan als sponsor van de kinderen. Een lastig dilemma. We zouden het op prijs stellen als u met ons mee wilt denken welke kant we op moeten of dat u misschien een ander idee heeft dat u kwijt wilt. U kunt ons een email sturen op het volgende adres: fred.wiegel@planet.nl

Alvast bedankt,
Fred en Fia Wiegel